

Nr 88.

Av herr **Gardell** i Gans, om viss utsträckning av i lagen om trafikförsäkring å motorfordon avsedd försäkring.

I skrivelse nr 94, 1929, anhöll riksdagen i samband med beslut angående lag om trafikförsäkring m. m. att Kungl. Maj:t ville skyndsammast möjligt verkställa utredning, huruvida och i vad mån skyldighet bör stadgas för trafikförsäkringsgivare att ersätta skada, som genom trafik med motorfordon uppkommit vid rena olyckshändelser, samt för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Motiveringen återfinnes i första lagutskottets utlåtande nr 14, sid. 19—20.

Utskottet hade redan vid föregående års riksdag anført, att vid den utredning i ärendet, som utskottet fann erforderligt, jämväl synes böra komma under öfvervägande möjligheten att utvidga försäkringsgivares ansvarighet, samt att det särskilt förefölle utskottet önskvärt, att även rena olyckshändelser blöve indragna under försäkringen. Utskottet fann alltjämt goda skäl tala för att åtminstone vissa fall av skada vid ren olyckshändelse komme att omfattas av försäkringen men ansåg sig icke böra hemställa om ändring i förslaget på denna punkt utan förordade allenast skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om skyndsamt utredning och förslag i detta hänseende. Anledningen till denna utskottets ståndpunkt angavs i främsta rummet vara »en önskan att vid den obligatoriska trafikförsäkringens införande i möjligaste mån söka undvika förändringar i den nu brukliga ansvarighetsförsäkringen av sådan art, att deras inverkan å premierna är svårt att beräkna. Någon statistisk erfarenhet till ledning för bedömandet av den ökning i risken, olyckshändelsernas indragande under försäkringen skulle innebära, föreligger icke. Enligt utskottets mening bör dylik statistik avvägbringas redan från början av den obligatoriska trafikförsäkringens bedrivande, och sedan ett något så när tillräckligt material sammanbragts, lärer Kungl. Maj:t vilja till omprövning upptaga frågan om försäkringsplikts utvidgning».

De gällande bestämmelserna innebära, att den som vill erhålla skydd mot skada, åstadkommen meddelst ett motorfordon utan någon persons fel eller försummelse, måste lita till vanlig olycksfallsförsäkring. De viktigaste fall, då rätt till ersättning enligt lagen om trafikförsäkring kan uppstå, synas — så som bestämmelserna av försäkringsbolagen tillämpas — vara följande:

1. Skada å person, som icke befordras med fordon. I detta fall är den skadade berättigad till ersättning för såvitt det ej kan bevisas, att skadan varken förorsakats av bristfällighet å fordonet eller vållats av föraren.

2. Skada å person, som befordras med fordonet. Här kan särskiljas två fall. A. Skada å person som befordras utan avgift, alltså i en »privatbil». I detta fall är den skadade endast berättigad till ersättning, om ägaren av

fordonet själv vållat skadan. Om t. ex. ägarens chaufför råkar ut för dikeskörning och passagerarna skadas, kunna de ej påräkna någon ersättning av försäkringsanstalten. B. Skada å person, som befordras mot avgift, alltså i en »trafikbil». I ett sådant fall är den skadade berättigad till ersättning, om det kan styrkas att ägaren eller föraren vållat olyckan.

Under den tid den obligatoriska försäkringen varit gällande har det blivit alltmera tydligt, att de s. k. rena olyckshändelsernas undantagande är en allvarlig brist i trafikförsäkringslagen. Försäkringen har nu varit gällande under så lång tid, att det torde vara möjligt att bedöma verkningarna även på premierna, varför någon anledning att längre uppskjuta ifrågavarande komplettering icke synes föreligga.

Med anledning av det anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om skyndsam utredning och förslag rörande sådan komplettering av lag om trafikförsäkring m. m., att även rena olyckshändelser bli inbegripna under försäkringen.

Stockholm den 20 januari 1932.

Th. Gardell,
Gans.